

M.
ff-
el,
ö-
at-
),
a,
za
a-
sz
t.
or
L-
L-
i
r-
e
i
et.

KIS LAP

AZ ALAMIZSNÁS FÁCZÁN. (Lásd a 22. lapon.)

I. köt. 2. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasár.

1896. január 12-én.

A REJTELMES KULCS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

EHÁNY pillanatig szótlanul maradtak; aztán hirtelen így szólt az apa:

— Miért nem szereted, Béla fiam, hogy ez a Sándor itt lesz közel? És hogyan volt ő az oka a te bajodnak? Talán ő biztatott fel? Így tehát mégis csak bűnös vagy?

— Nem, nem, édes apa, igazán nem! Ugy volt az, hogy mikor . . . mikor az igazgató ur engemet vádolt, én eleinte tagadtam, mert igazán ártatlan voltam; de az igazgató ur nem hitte, konokoságnak tartotta és ezért szoba-áristommal büntetett. Ekkor Sándor s még több fiu, de különösen Sándor, folyton-folyvást zaklatott és azt tanácsolta, hogy akár vagyok bűnös, akár nem, csak vállaljam magamra, akkor mindjárt vége lesz az egész kellemtelen históriának, kapok valami kis büntetést s másnap már elfelejtjük az egészet. Ugy tele beszélte a fejemet, hogy végre csakugyan megtettem.

— Ez nagy hiba volt, ha csakugyan ártatlan vagy.

— Persze hogy hiba volt, mindjárt be is láttam. De már ekkor végkép elrontottam a dolgot. Mikor újra tagadtam, mikor vissza vontam a vallomásomat és azt mondtam, hogy csak a pajtásaim unszoltak rá, de nem igaz, mert én ártatlan vagyok: no, akkor az igazgató ur csak még inkább megharagudott; kijelentette, hogy bűnösnek hisz, azon felül pedig álnok hazugnak is . . . És a fiuk is . . . mind azt hiszik . . .

mind ellenem fordultak . . . Mikor ma bucsuzni akartam tőlök, hátat fordítottak . . . ó!

S Béla, nem birva szomorúságával, sirva fakadt.

— Ne sirj no, Béluskám! szólt Zoltán s szeretettel ölelte meg öccsét. Mi hiszünk neked . . . ugy-é, kedves apa? És majd valamikép ki is fog derülni az ártatlanságod, apácska nem hagyja annyiban.

— Minden esetre megkísértem, ámbar nem igen tudom, hogyan fogjak hozzá. De egyelőre hinni akarok neked, Béla fiam, mert mindig őszintének ismertelek. Csak ha az derülne ki, hogy engemet is ámitottál . . .

— Nem, édes jó apácskám, az nem derülhet ki, mert ártatlan vagyok. A látszat ellenem bizonyít, magam is oktalanul magam ellen vallottam; de ha kiderülne az igazság, akkor majd látnák, milyen ártatlanul szenvedek!

— No's, majd megvállik a dolog. Tehát nyugodjál meg és bizzál benne, hogy az igazság előbb-utóbb, de mindig kiderül.

Béla letörölte a könnyeit és kissé megnyugodott, de attól persze távol járt, hogy jó kedve legyen. Pedig Zoltán most netvetve kiáltott föl:

— Ni, ott jön Domokos bácsi! Persze gyalog.

— Ki az a Domokos bácsi? kérde Béla.

— Igen kedves öreg ur, aki a nyáron vendégül időz a posta-mesteréknél. Tanár volt, de már nyugalomba vonult s most itt nagyokat sétál a hegyek közt. Mikor nagy kirándulásra készül, mindig kocsit kér valakitől jó előre; de aztán mindig meggondolja és gyalog indul neki.

— Most is alig ha kérni nem fogja a kocsinkat, szólt Zsombolyi ur mosolyogva. Integet, hogy álljunk meg.

Épp jókora dombnak föl huzták a lovak a kocsit, mikor oda ért hozzájuk az öreg ur, akiről beszéltek. Egészen ősz haju, de izmos termetű férfi volt, barátságos, de éles, fürkésző tekintettel, kezében hatalmas furkós bottal, oldalán pedig bőr táskával.

— Hová, háová, bátyám uram? kérde Zsombolyi ur szives köszönés után.

— Csak ide a szomszéd hegységbe, egy kis botanizálásra. Közel van, ezt még megbirják öreg lábaim.

— Biz' az hatalmas séta.

— No, ez még megjárja. De holnapra csakugyan szeretnék kocsit kapni, mert nagyobb kirándulást tervezek.

— Szívesen szolgálok. Csak tessék idején értesíteni.

— Köszönöm. Majd meglátjuk. De hát ez a kisebbik vitéz kicsoda? Zoltán öcsémet már ismerem . . .

— Ez Béla, a kisebbik fiam, most jön haza az iskolából.

— No, az nem látszik rajta.

— Hogyan? Miért?

— Rendesen nem ilyen elszontyolodott képet szoktak a diák-legények ölteni, mikor az iskolának és professzor uraknak hátat fordíthatnak és haza felé közelednek. Ismerem, nagy praxisom volt benne.

Béla fülég elvörösödött, Zoltán pedig és az apjuk kissé megzavarodott. Domonkos bácsi azonban vidámon és jóságosan folytató:

— Na, nem kell mindjárt búnak eresztened a fejedet, kis öcsém. Ha hiba esett valamiben, tudod-e, mi a legjobb orvossága? Légy őszinte és iparkodjál komolyan, hogy

kiköszörüld a csorbát. Még jóra fordulhat minden. Ismerem az efféléit is, nagy praxisom volt benne. No de most már én neki vágok ennek a gyalog ösvénynek, itt közelebb érem az erdőt.

Barátságos kézfogással bucsuztak el, csak Béla sóhajtott nagyot.

— Még ha nem szólok is, kitalálják, hogy valami hiba van a dolgomban. Hát ha mégis hire terjed . . . csufolni fognak mindenütt!

— Dehogy fognak! biztatta Zoltán. Aztán meg nem is fognak tudni semmit. Mi pedig otthon vigan leszünk. Holnap kirándulunk a Bagolyvárra, csak szép idő legyen. Ugy-e, apácska, most már megengeded, hogy Béla velem jöjjön?

— Nem bánom. Csak hogy jobb szeretném, ha akkorra hagynátok, mikor én is mehetek veletek. Holnap egyéb dolgom van, ti pedig nem ismeritek azt a tájékot, eltévedhettek az erdőben.

— Ó dehogy! Én már jártam ott egyszer. Nem is lehet eltéve lni, ut vezet onnan ki minden felé.

— Jól van, majd előbb még a mamával beszélünk.

Ettől nem féltek a fiuk, a jó mamát hamar a maguk pártjára tudták őket hódítani. Béla most nagyon csöndes és félénk volt ugyan, ámbár szülei semmi haragot sem éreztettek vele, Zoltán pedig oly szeretettel bánt vele, mintha éppenséggel semmi sem történt volna; de azért nyomasztó, fájdalmas érzés lappangott folyvást szívében; tudta, hogy mégis, mégis gyanakszának reá . . . nem lehet ő olyan vidám, boldog, mint más években, mikor jó bizonyítvánnyal, megdicsérten tért haza és mindenkinek bátran a szemébe nézhetett.

Más nap reggelig azonban megvigasztalódott egy kicsit, mikor látta, hogy otthon még sincs olyan rossz dolga, amilyentől félt. Ha rajta van is a gyanu, de nem érzetik vele, hinni akarják neki, hogy ártatlan. El is szórakoztatta, míg sorra járta a régi kedves helyeket, udvart, istárlót, kertet, megújította a barátságot a vén ház-őrző kutyával, a lovakkal s mellesleg egy kis kóstolót is tartott a gyümölcs-fákon.

Zoltán, aki már régebben volt otthon, nem érdeklődött annyira ezek iránt, de annál inkább készült a délutáni kirándulásra. A Bagolyvár, melyet már rég óhajtott látni, ősrégi várrom volt, jó messze benn a hegyek közt; bátran gyalogolva, meg lehetett járni egy nyári délután, kivált miután az atyjok így szólt:

— No, fiuk, ha csakugyan menni akartok, hát induljatok mindjárt ebéd után. Szerencsére Domokos bácsi megint azt izente, hogy meggondolta a dolgot, nincs szüksége kocsira, inkább gyalog megy. Tehát befogatok s kocsin mentek a Messzelátó csárdáig, ott fele útján vagytok a Bagolyvárnak; este hét órakor megint elküldöm a kocsit, tehát iparkodjatok, hogy arra az időre vissza térjete oda.

— Ott leszünk, apácska! Jaj, de pompás lesz!

A mama elemózsiás tarisznyácskáról is gondoskodott s mindjárt ebéd után elindultak. Nem egész órai kocsizás után eljutottak a nagy hegység tövébe, a csárdához. Ott Zoltán a nyakába akasztotta a tarisznyát, egy kicsit tudakozódott a kocsimárostól a Bagolyvár legrövidebb útjáról, aztán vigan neki indultak az erdei sétának. Bátorságos tájék volt az, nem köllött félni sem rablótól, sem fenevadaktól. Nem

érhette ott semmi veszedelem a kirándulókat.

Ment is a két diák-testvér szaporán és jó kedvűen egyre beljebb, egyre följebb a nagy erdőségben.

— Majd a Bagolyvárban ozsonnálunk, a nagy torony tetején, mondá Zoltán.

-- Biz' én már nem bánám, ha ott volnánk, jegyzé meg Béla. De még nem is látni!

— Már nem lehetünk messze. Már jó órája megyünk.

Szaporán lépegettek azután még vagy fél óráig, de a várrom csak nem akart szembe tűnni. Már-már türelmetlenkedni kezdtek, de azért mentek odább, másik fél óráig, aztán megint fél óráig. Már bizony el is fáradtak és pihenniök kellett. Béla rosszat kezdett sejteni.

— Zoltán, én attól tartok, hogy eltévedtünk . . .

— Hm! Tudod-e, Béluskám, hogy én már egy csöppet sem tartok tőle, mert teljesen bizonyosan mondhatom, hogy rossz uton járunk. Már rég a Bagolyvárban köllene lennünk.

— Jaj te! Ne ijesszess! Mi tevők leszünk, ha eltévedtünk?

— Szépen kibandukolunk valamerre. Nem vagyunk holmi indiánus őserdőben, nem eshetik semmi más bajunk, csak az, hogy nem a Bagolyvárban ozsonnálunk, hanem itt ezalatt a nagy fa alatt.

— De én szomjas is vagyok. Keressünk forrást és ott telepedjünk le.

Nem messze köllött menniök. Csörgedező erecske futott le a hegyen, annak mentén kerestek alkalmas pihenő helyet.

— Amott van egy nagy fa, alatta puha fű; oda menjünk.

Amint oda értek, meglepetve kiáltottak föl. Mert valaki már pihent ott, kényelmesen elterülve a fűben.

— Nini, gyerekek, hát ti hol bolyogtok itt az erdőben?

— Domokos bácsi! Milyen szerencsés

SZORONGÁS.

— Nagymama nevenapján. —

MI dolog ez, mi dolog?
Jaj, a szívem úgy dobog!
Juliskám, a tied is?
»Az enyém isz, idenisz!«

Jól tudom a versikém —
El nem felejtettem én.
Mégis szörnyen remegek,
Hogy csuful benn rekedek.

Ha a szemem behunyom,
Elmondani jól tudom;
De csak nem illik: vakon
A verset elmondanom?

Jaj Istenkém, mit tegyünk?
Bátorságot hol vegyünk?
És a nagymamácska vár . . .
Csak túlestünk volna már!

találkozás! Talán meg is tudja nekünk mondani, messze vagyunk-e itt a Bagolyvártól?

— No, meglehetősen. Ha szaporán gyalogoltok, estére oda érhetek, mert ide biz' az van jó három órányira.

— Akkor hát épp az ellenkező irányba tévedtünk, busult Béla.

— Bizony jeles kalauz voltam, mondá nevetve Zoltán. No, annál jobb, legalább lesz még egyszer hová kirándulnunk. Most már megozsonnálunk, azután majd haza felé iparkodunk. Kedves Domokos bácsi, engedje, hogy megkínáljam egy kis harapni valóval. Mamácska sütötte.

(Folytatása következik.)

AZ ALAMIZSNÁS FÁCZÁN.

— Levél Forgó bácsihoz. —

(Képpel a ezímlapon.)

KEDVES Forgó bácsi! Kérdezmem sem kell, ugy is tudom, hogy Forgó bácsi ismeri a fáczánt; csak azt nem tudom, szereti-e? Jaj, kérem szépen, ne tessék azt felelni, hogy: »Persze hogy szeretem, süteve nagyon jó«. Nem ugy értem. Persze hogy a sült fáczán nagyon jó; csak épp az a baj, hogy nem mindenkinek jut belőle; de én most nem sülve gondolom, hanem elevenen.

Azért gondolok pedig rá, mert most, mióta hó esett, minden-napos vendégem volt, és csöppet sem félt tőlem. No, nem is volt rá oka, mikor olyan jól tartottam.

Mi itt az urasági fáczános-kert közelében lakunk s látok én fáczánt eleget, jó közletről is, de mégsem olyan közletről, mint ezt a hűtelen barátomat. Mert, kedves Forgó bácsi, bizonyosan tudja: a fáczán, ámbar nem igazi vad madár, mégis nagyon vadócz, nem lehet ugy megbarátkozni vele, mint a tyukocskával, libácskával. Nem bánja, ha bizonyos távolságba ember jár; de közelre nem bocsát magához senkit, rögtön odább röpi.

Tavaly télen történt, mikor oly sokáig hó borította a földet, hogy egy napon sétaközben a fáczános-kert közelében szép nagy fáczánt pillantottam meg. Kalácsdarab volt a zsebemben és játékból morzsát szórtam neki. Nagy örömömre, amint vissza huzód-

tam, oda sietett és fölszedegette. Sőt aztán lassan-lassan utánam jött. Ujra szórtam morzsát, ujra fölszedte és ilyen módon elcsaltam egészen a házunkig. Itt megállt a mezőre nyíló ablaknál, én pedig bementem s elbeszélve a fáczán dolgát, az ablakhoz léptem, gondolván, hogy még látni fogom, amint haza felé sétál a fáczánosba. Hát az én fáczánom még ekkor is ott állt, ahol elváltunk. Kinyitottam az ablakot, onnét szórtam neki a csemegét. Ezt is fölszedegette, aztán elröpi.

Ettől fogva az én fáczánom minden nap pontosan megjelent az ablakom alatt és ott leste, várta az alamizsnát. Meg is kapta minden nap és olyan szelíd, bizalmas lett, hogy ha kihajoltam az ablakból, a kezemből szedte ki a porcióját. Nagyon büszke voltam rá, mert az erdész ur azt mondta, hogy ezt a fáczán csak nagyon ritkán teszi meg, ez az én fáczánom nagyon megszerethetett engemet. Vagy ha nem engemet, akkor az alamizsnát, melyet tőlem kapott. El is neveztük alamizsnás fáczánnak és mindenki megkedvelte s vigyázott, hogy el ne riassza.

De mikor a hideg és hó véget ért, az én alamizsnás fáczánom egyszerre csak elmaradt. Eleinte busultam és boszankodtam, de aztán eszembe jutott, hogy a fakadó erdőben most már jobban elmulat, jobban kedvére való eleséget is talál. De majd vissza tér, ha megint itt lesz a tél, hó és fagy.

Most a tél itt van, a hó is, a fagy is; és én várva várom alamizsnás fáczánomat, de nem mutatkozik. A bátyám azzal ijesztget, hogy ó, szörnyűség volna! — a nagy vadászatnál lelőtték; meg is sütötték! Jaj, ha igaz volna! De még várom. Ha megjön, majd megirom kedves Forgó bácsinak.

Németh Klárka.

K

NAGY UT ELŐTT.

KEDVES Juczi, utazunk —
Messze Nekerésre.
Mire vissza fordulunk,
Este lesz már, este.

A bö elemőzsiát
Biztos helyre tettük:
Kár! — a karácson-jiát
Bizony már megettük.

De a pogácsa is jó
Fris sódar-szelettel;
Alma, körte meg dió,
Mit mamácska tett el.

Hej, messze van Nekerésd!
Kertünk alatt éppen —
Oda látszik Budapest
A távol ködében.

Nincs hideg a kocsiban,
Vigan gurulunk majd!
Mert ki sem hajt oly vigan,
Mint a Gyulusunk hajt.

Mikor térünk vissza? . . . Hó!
Csak egy óra múlva —
Mert utközben van ám hó,
S kemény göröngy, dudva.

Jó lesz bucsuzásra tán
Husz csepp jó serecske:
De már aztán azután
Hopp! . . . föl Nekerésre!

NYULINKA BÁLJA.

— Figura-história, három képpel. —

AZ ÖREG Tapsifüles apó épp az ebéd utáni szunyókálásában volt elmerülve. Olyan szépet és jót álmodott! . . . Gyönyörűséges nagy káposztás-kertben járt, ahol annyi volt a kövérebbnél kövérebb káposzta-fej, hogy azt sem tudta, melyikbe harapjon bele. Hosszas válogatás után végre éppen bele akart kóstolni a legkövérebbikbe, mikor . . .

— Apuska! Ugy-e elmehetek én is! hangzott a lármás kérdés.

Tapsifüles fölrezzent és boszusan nézett az előtte levő Nyulinkára, egyetlen leányára.

— Mi az, no? Mit riasztgatsz föl ál-mombul? Legalább addig vártál volna, míg azt a jó káposztácskát megkóstolom; ugy is oly szükön van most télen a jó falat, pedig még itt sincs a nagy-bőjt.

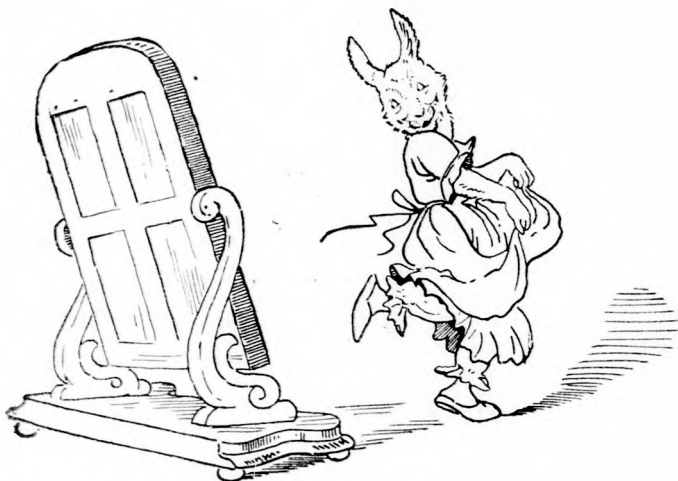
— Persze hogy nincs! Épp azt ujsá-golta a szomszédból Ugrifüles, hogy mivel most farsang van, hát ma este bál lesz, ha addig hó nem lesz; ha lesz, nem lesz. Elmehetek én is, ugy-e, apuskám?

— Nem bánom. Ha már kitanittattalak a táncz-iskolában, legalább vedd hasznát. Tudom, három napig pityeregnél, ha nem bálozhatnál. A pityergést pedig nem szeretem.

No, nem is pityergett Nyulinka, hanem iziben hozzá látott a készülődéshez. Gyö-

nyörüen kiöltözködött s amint a nagy tükörben nézegette magát, előre is tánczolt jó nagy sort örömeiben.

— Jaj de vigan leszünk! És én leszek a legszebb, az bizonyos. Tánczolni meg hetedhét falu határában nem akad nyul-

kisasszony, aki szebben tudna és tovább győzné. Az már bizonyos, hogy én leszek a bálkirálynő.

Alig várta, hogy beesteledjék és indulhassanak. Most hát persze Tapsifüles apónak el köllött kísérnie a lányát.

Biz' az öreg ezt nem igen szívesen tette és Nyulinka már háromszor is megsürgette.

— Még sem huztad föl a frakkodat? Siess már, apuska! Elkészünk. Nézd, már feljött a hold, mily gyönyörűen világít! Már talán meg is kezdődött a bál.

— Jól van no, mindjárt megyünk... Csak annak a fényes holdnak ne örüljetek oly nagyon. Mert az a holdfény nemcsak nekünk világít, hanem ellenségeinknek is.

Nyulinka nagyot nevetett.

— Jaj, apus, de félénk vagy! Ugyan ki gondolna holmi veszedelmekre, mikor bálba megy!

— Jól van, jól; mindig csak nevetitek az öreget. Gondolj csak anyádra... bezzeg megbánta, ugy-e, hogy nem hallgatott reám: nem futott, mikor még messze voltak az agarak... elfogták... és bizonyosan bepáczolva, megsütve, savanyás tejfölös szószban került az ispán ur asztalára.

Nyulinka érzékeny szivü volt és már-már elpityeredett.

— Bepáczolva... savanyás szószban! sohajtá.

— No, no, nem akarlak megrikatni... hiszen nem tudom bizonyosan... lehetett pörköelve is. No, már azon nem segíthetünk; hát csak az eszünkön járjunk, még ha bálba megyünk is.

Elindultak s mihamar eljutottak a bál helyére. Már javában szólt a zene s a gavallér Ugrifüles sietett a vendégek elé.

— Már bizony azt hittem, nem lesz sze-

Január hó.

1896.

Első hónap az új évben,
Viseld magad illoképen!
Mi a dolgod, jól tudhatod:
Hozzá nekünk kemény fagyot!
Eros legyen a téjege,
Sik, mint a tűkör üvege,
Korcsolyázni jól lehessen,
Veszedelem ne érheszen.
Közben-közben legyen friss hó,
Mert szankázni is nagyon jó,
És mert, ugy-e bár, hó nélkül
A hó-ember föl nem épül.

Pedig télen, hrigyetek el,
Hó-embernek épülni kell,
Máskülönbön nagyon csorba
Teli örömeink nagyon sorja.
De ha nagyot korcsolyáztunk
Hógolyóval is labdázunk,
A fölünk már majd lefagyott,
Az orrunk meg csirkét
fogott,
Am otthon futott kályha vár
Lgy vagy kedves, jó Január!

rencsénk Nyulinka kisasszonyhoz. Nagyon köszönjük, kedves Tapsi bácsi, hogy a kedvünkért fölládozza éjszakai nyugodalmát.

— Mit nem tesz meg a jó apa a leánya kedvéért! De aztán, Ugri öcsém, gondod

legyen rá, hogy Nyulinka petrezselymet ne áruljon?

No, ettől nem köllött félni. Volt tánczos bőven s egyik a másiktól kapkodta Nyulinka kisasszonyt, aki oly bájosan és kecsesen

tánczolt, hogy a többi nyul-kisasszonyok majd megpukkadtak az irigységtől. Mindig ő tánczolt a legjobb helyen, éppen a banda előtt, ami azért is jó volt, mert hát csak egy szál muzsikust tudtak keríteni. No de ez aztán pompásan fujta, akár csárdást, akár czepperlit parancsoltak.

Az öreg Tapsifüles jó ideig nézte a tánczot, aztán félre vonult és szunyókált,

de csak fél szemmel. Jó is tette, mert egyszer, amint fölpislantott, mint ha két fénylő parazsat látott volna nem messze a bokor mögött.

— Hm! Nem szeretem. Gyanus . . . nagyon gyanus!

Mindjárt föl is kerekedett és a mulatókhoz sietett.

— Gyerekek, elég volt a jóbul! Valami

gyanusat láttam ott a bokor mögött. Nyulinka, megyünk haza!

Nagyot nevettek az öregem, legnagyobbat Nyulinka.

— Álmodtál, apus. Hiszen még most is pislogsz. Én bizony nem megyek haza, mikor legjobban mulatok.

Amde Tapsifüles apó nem tágitott, kézen fogta Nyulinkát és erővel is haza vonszolta.

Persze duzzogott, pityergett Nyulinka kisasszony. Amint haza értek, épp azon törte a fejét, hogy csak aludna el a vén apó, majd vissza szökik ő a bálba; de még végig sem gondolta, mikor a gavallér Ugri halálos ijedelemmel rohant be.

— Jaj! Hadd lapuljak meg itt nálatok! Jajaj! Szörnyű veszedelem vetett bálunknak véget! Gonosz róka tört reánk . . . elragadott egy szép táncosnőt! Ó, ó! Mi lesz majd szegényből!

— Aligha tánczol többet, dörmögte Tapsifüles apó.

Nyulinka alázatosan szólt:

— Jaj, ha meggondolom, hogy engem érhetett volna a veszedelem! Hálás vagyok apuska, hogy idején haza hoztál s ezen túl mindig elhiszem, hogy a jóbul elég annyi, a mennyit te tartsz elégnék.

A BŰVOS BÖGRE.

— Népmese. —

OL volt, hol nem volt: volt egyszer valahol és valamikor egy szegény ember és ennek egy kis fia, Gyuricza. Nagyon szomorú volt a szegény ember, mert a felesége épp egy nappal azután halt meg, hogy Gyuricza a világra született. De hát mit tehetett? Akár milyen szomorú volt, a kis fiáról mégis csak gondoskodni kellett.

— Visszük megkeresztelni. De kit kérjek keresztanyának?

Ment a szomszédba, jobbra is, balra is . . . de biz' a szegény ember gyerekénél senki sem akarta a komaságot elvállalni. Hát végre is fogta ő maga a kis fiút és megindult vele a paphoz.

Amint megy, mendegél, egyszerre csak fájdalmas nyögést hall az út melletti mély árokból. Oda ment és megnézte, ki van ott és mi a baja.

Töpörödött öreg anyóka hevert az árok fenekén. Amint a szegény embert megpillantotta, könnyörögve kérte:

— Jó ember, segits ki innen! Elszédültem, lezuhantam s nem tudok kimászni.

A szegény ember letette a földre a pólyás kis gyereket, aztán hozzá látott, hogy az anyókat kisegítse. Nem volt könnyű dolog, mert nem volt kéznél se kötél, se létra; de nagy fáradsággal végre mégis sikerült. Hálálkodott is az anyóka, a szegény ember pedig így szólt:

— Szívesen tettem; tudom én, milyen keserves az mikor az ember bajban van és nem kap segítséget.

EL

lem,

Ka

is kö

dolog

embe

gény

asszo

bögr

kis

amig

döre

továl

olyan

haszn

Ez

szegé

nyug

dig l

de h

Az

ricza

és n

szelic

pedig

bizon

mind

den-

sen

eszte

keres

ból

egész

—

monó

G

nagy

hez

miko

hogy

alig

hová

széd

—

jár

— Talán bizony neked is van bajod?

Elmondta a szegény ember az ő baját.

— No, azon segíthetünk. Ha beéred velem, leszek én a fiad keresztanyja.

Kapott rajta a szegény ember, még meg is köszönte szépen. Így hát rendben volt a dolog. Mikor aztán vissza tértek a szegény ember házába, váltig szerette volna a szegény ember tudni, hogy kicsoda a komasszonya, de az anyóka így felelt:

— Ne törődjél vele. Inkább fogd ezt a bögrét. Tele van jó tejjel. Ezzel itasd a kis Gyuriczát és ne félj, ki nem fogy, amíg vissza nem térek. Mához egy esztendőre itt leszek és újra megtöltöm, aztán továbbra is egészen addig, amíg Gyuricza olyan nagy nem lesz, hogy egyébként jobb hasznát veszi.

Ez bizony jó ajándék volt; örült is rajt a szegény ember, mert így legalább a felől nyugodt lehetett, hogy Gyuriczának mindig lesz jó tejecskéje. Ez nem sok ugyan, de hát a szegény ember kevéssel beéri.

Azután multak az esztendők, a kis Gyuricza szépen növekedett, erős, derék fiu lett és nem hiába élt folyvást tejecskén, de szelid és jó is volt, mint az édes tej. Ennek pedig jó hasznát vette, mert szegény apja bizony szegény ember maradt azon tul is mindig, keményen köllött megdolgoznia minden-napi kenyereért; Gyuricza pedig hűségesen segítette minden munkájában. Minden esztendőben egyszer megjelent a Gyuricza keresztanyja és megtöltötte a bögrét, amelyből aztán, akár mennyit ivott Gyuricza, egész esztendőn át ki nem fogyott a tej.

— Így ni! Még most is legjobb ez neked, mondá.

Gyuricza megköszönte, mert csakugyan nagyon jó volt az, hogy a száraz kenyérhez legalább tejecskét ihatott. Hát még mikor egy napon az a szomorúság érte, hogy árván maradt. Az apja meghalt! Még alig volt tizenkét éves fiu. Azt sem tudta, hová, kihez forduljon. De az egyik szomszéd így szólt a feleségéhez:

— Fogadjuk be azt a fiut, hát ha jól járunk vele? Hallottam valamit a bögré-

jéről . . . no, arra a hitvány tejre nincs szükségünk, de hát furcsa mégis ez a dolog. Ugy sejtem, hogy az a vén anyóka majd nagyobb kincset is hoz a keresztfiának, hát azt majd szépen megkerítjük magunknak.

Gyuricza nagyon hálásan vette, hogy a szomszéd gazda befogadta. Persze, azt hitte, hogy csupa jóságból fogadják be. De csakhamar keservesen tapasztalta, hogy éppenséggel nem valami könyörületes emberekhez jutott. Hajnaltól késő estig nehéz munkában kellett fáradsnia, s jó szerencse, ha egy-egy darab száraz kenyeret dobtak neki. Annál bővebben kapott verést, szidalmazást; és ha nem olyan szelid, jó fiu, bizony elkeseredhetett volna. Kivált mikor esztendőről esztendőre rosszabbul folyt a dolga. Mert az öreg anyóka most is minden esztendőben megjelent egyszer, de mindig újra csak tejjel töltötte meg a bögrét. Gyuricza beírte vele, meg is köszönte szépen; de bezzeg bosszankodott a gazdája.

— Hiába biztam benne, hogy majd csak hoz valami kincset. Nagyon koldus vén beszorkány lehet.

De azért mégsem kergette el Gyuriczát. Jól tudta, hogy drága pénzen sem kapna olyan szolgát, aki annyit dolgoznék, amennyit szegény Gyuricza; pedig jó szót sem kapott köszönetül. De azért folyvást csak a régi szorgalmas, türelmes jó fiu maradt.

Már-már legénysorba került, mikor egy napon ismét meglátogatta őt az öreg anyóka. Elő kérte a bögrét, de azután üresen adta vissza.

— No fiam, most már kinőttél a tejecskéből; és mert látom, hogy nehéz sorban is derék legény maradtál, megjutalmazlak. Fogd a bögrét, és este, mikor senki sem lát, ásd el a kertben a nagy diófa alatt. Reggel ásd ki és amit benne találsz, az a tied.

Gyuricza pontosan elásta a bögrét, de abban ugyan csalódott, hogy senki sem látja. Mert a kapzsi gazda és a felesége mindig rálestek, mikor az anyókéval beszélt. Most mindent tudtak.

— Csak ásd el, szólt magában a furfangos gazda. Majd lesz rá gondom, hogy reggel én legyek ott hamarább.

Inkább le sem feküdt. A feleségével együtt türelmetlenül lesték a hajnal pir-kadását. Gyuricza még javában aludt, mikor ők már kiosontak a kertbe, kiásták a bögrét és siettek vele vissza a házba. Nagy várakozással emelték le a bögre fedelét, arra számítva, hogy nagy kincset fognak megpillantani... hát amint bele néztek, majd hogy a guta nem lapította meg őket. Mert a bögre telised tele volt nagy vörös hangyával. Csak úgy nyüzsögtek s már kezdtek kimászni, de a gazda hirtelen rácsapta a fedelet.

— Lóvá tett az a vén boszorkány! dühöngött a csalódott gazda. No, de jól van! Ha ezt szánta kedves keresztfiának, legyen az övé!

Óvatosan benyitott a Gyuricza kamrácskájába, oda tette a hangyás bögrét az ágyra Gyuriczának a feje közelébe és levette a fedelet.

— Igy ni! Most már hadd másszanak ki, hadd lepjék el, marják össze! Igy csuffá tenni engem!

Kiosont és kárörvendve várta, mint fog majd Gyuricza egyszerre csak jajgatni, mint fog földagadt képpel, csuffá téve kirohanni. Várta, várta, de hiába. Gyuricza még egy kicsit tovább is aludt, mint rendesen; mikor pedig elő került, nemcsak semmi baja sem volt, hanem az arca ugyancsak sugárzott az örömtől. A boszus gazda meg nem állhatta, hogy gunyosan ne kérdezze:

— No, meg vagy elégedve a keresztanyád ajándékával?

— De meg ám! Hiszen ekkora kincse talán még a királynak sincs. Ide nézzen, gazd'uram! Ez fenéig így van ám!

Oda tartotta a bögrét... hát az álnok, kapzsi gazda és a felesége ámulva látták, hogy a bögre mogyorónyi gyöngyökkel és diónyi gyémántokkal és más drága-kövekkel van tele. Majd megpukkadtak az irigységtől. A ravasz gazda aztán így szólt:

— Hm! Ez már csakugyan valami. És most már mihez akarsz fogni?

Gyuriczának már nyakában volt a tarisznyája; abba bele tette a kincses bögrét és vigan mondá:

— Már biz' én most megköszönöm gazd'uramnak a szolgálatot és megyek a városba. Majd ott megvállik, mit kapok a kincserért.

— Persze, persze, jól is teszed. No, hát kikísérlek a kapuig.

Amint kiléptek az udvarra, a gazda így szólt:

— Ejnye, ni, most jut eszembe! Nagy bajomra lesz, hogy nem vársz egy fél órát. Szénát köllene lehányni a padlásról, mert nincs mit adni a lovaknak; én pedig szédülök a lajtorján. Holnapra majd keresek valakit.

— No, ne legyen baja; ezt még megteszem utoljára, felelé Gyuricza.

Letette a tarisznyát a falhoz és fölment a szénás-padlásra, dologhoz is látott. Épp ezt akarta a furfangos gazda. Gyorsan kivette a tarisznyából a kincses bögrét, beszaladt a házba s kitöltötte a kincset az ágy vánkosa alá, aztán tele töltötte a bögrét homokkal és csak a tetejét rakta meg drágakövekkel, hogy Gyuricza, ha megnézi is indulása előtt, ne vegye észre a gonosz cserét.

— Ha majd később, utközben, észre veszi, már akkor ugyan hiába jön vissza. Mi közöm hozzá, ha utközben kár érte?

Terve nagyon szépen sikerült. Gyuricza, amint utolsó munkájával elkészült, fölkapta a tarisznyáját s bele nézett; látta, hogy a kincses bögre rendben van, tehát szépen elköszönt eddigi gazdájától és vigan utra kelt a város felé.

Vigan, kaczagva és tapsolva fordult be a ravasz gazda is a házba.

— Mehetsz már, együgyü ficzkó, mégis csak enyém lett a kincs!

De bezzeg elakadt a szava, amint a pitvarba lépett. Mert, csodák csodája!... csak úgy nyüzsgött ott a töméntelen vörös hangya és a szoba nyitott ajtaján óriási sokaságban még több hömpölygött kifelé, mert a szobában már nem fértek; padló, fal,

asztal, szék, ág-lük. Az elámul mit gondoljon, esze nélkül fü hangya mászot kezdte. Éppen hiába próbálta gya-sereget elp helyett ezer b csak közelre s mert a hangy marták. Már ke ha így tart, ki járól, földön-fu

Most már p ben. Mert köm ered a veszedé

— Jaj, min a kincshez! M is elpusztítja, a Hogy segítsek

Ekkor megsz

— Biz' azon segít, ha oda t

A kétségbe anyóka hangja hogy majd jól jobbra, balra: a De bezzeg lát is ellepte a ha

— Nincs egy csufság lesz, r vallanom, hogy rögnöm kell, köll tennem, k barmaimmal eg

Futott Gyur mondta neki ám, mikor j és homokot talá bizony egy kic mégis csak haj

— Jól van és gyémántot n is ur lesznek. A volt gazdám e megérdemelné, jazik meg.

asztal, szék, ágy: mind szinte piroslott tőlük. Az elámult gazda még nem is tudta, mit gondoljon, már rémülten fölördített és esze nélkül futott; mert száz meg száz hangya mászott fel rá és csipni-marni kezdte. Éppen így járt a felesége is. És hiába próbáltak meg mindent: a hangya-sereget elpusztítani nem lehetett, egy helyett ezer bujt elő az ágyból; de még csak közelre sem merészkedhetett senki, mert a hangyák tüstént ellepték, agyon marták. Már kezdtek kiözönlenni az udvarra; ha így tart, kiszorítják a gazdát a portájáról, földön-futóvá teszik.

Most már persze tépte a haját mérgében. Mert könnyű volt kitalálnia, honnan ered a veszedelem.

— Jaj, minek is nyultam hozzá ahhoz a kincshez! Megint elváltozott s még azt is elpusztítja, ami az enyém volt. Jaj, jaj! Hogy segítek nagy nyomorúságomon!

Ekkor megszólalt a kerítésen kívül valaki:

— Biz' azon csak a Gyuricza bögréje segít, ha oda teszi az ajtó küszöbére.

A kétségbe esett gazda ráismert a vén anyóka hangjára. Dühében oda szaladt, hogy majd jól elveri; de hiába nézett jobbra, balra: az anyókat nem látta sehol. De bezzeg látta, hogy már a fél udvart is ellepte a hangya.

— Nincs egyéb hátra... szégyen lesz... csufság lesz, mert meg köll Gyuriczának vallanom, hogy megloptam... és könyörögnöm kell, hogy segítsen... de meg köll tennem, különben elpusztulok minden barmaimmal együtt!

Futott Gyuricza után, el is érte, el is mondta neki a bajt. Gyuricza nagyot ámult, mikor jobban megvizsgálta a bögrét és homokot talált benne helyett. Most bizony egy kicsit megharagudott, de végre mégis csak hajolt a könyörgésre.

— Jól van no, hiszen néhány gyöngyöt és gyémántot mégis meghagyott... ebből is ur leszek. Azt meg nem kívánom, hogy volt gazdám elpusztuljon. Ámbár bizony megérdemelné, aki az árva kincsére szomjazik meg.

Vissza tértek a házba s Gyuricza letette az üres bögrét a küszöbre. Alig tette le, a rettenetes hangya sereg minden oldalról oda fordult és mint valami rohanó patak sietett a bögréhez, fölmászott és eltűnt a belsejében. És az volt még sajátságosabb, hogy ezalatt a bögréből folyvást olyan zaj hallatszott, mint amikor koppan valami.

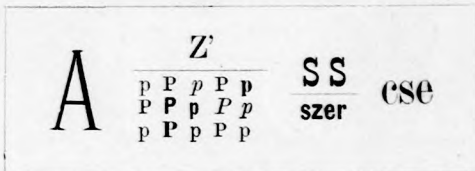
Alig pár szempillantás mulva egyetlenegy hangyát sem lehetett látni. De láttak egyéb valamit: amint Gyuricza fölemelte a bögrőjét, hát megint a kincessel volt tele.

— No, mivel úgy megkívánta gazd'uram, hát adok néhány szem gyöngyöt, gyémántot emlékül, mondá Gyuricza jó szívűen.

— Nem köll! Nem köll! Még újabb veszedelmet hozna rám! kiáltá a megszeppent gazda.

Gyuricza tehát eltette kincsét a tarisznyába és most már véglegesen távozott. Kincsével nagy ur lett, dús gazdag és jótékony s boldogan élt sokáig. Tán még ma is élne, ha már rég meg nem halt volna.

BETŰ-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Az ifju Anakharzis utazása Görögországban“.

Irta *Barthélemy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*; képekkel, díszes kötésben.

ÁRNYÉK-JÁTÉK.

(Képekkel.)

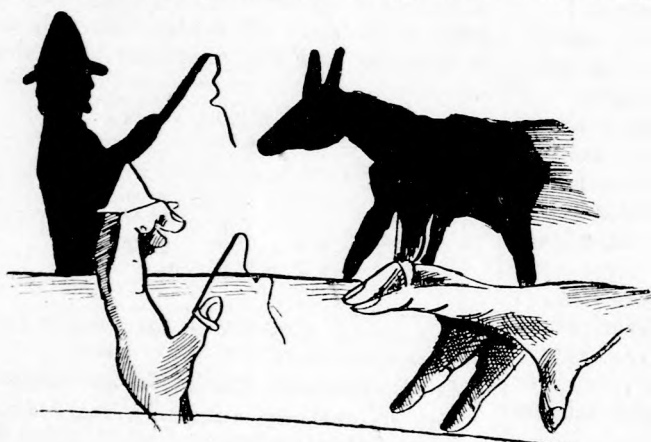
MOSSZU a téli est, elfogy, de ki is farraszt a játék, pedig még volna idő valami kis szórakozásra. Mihez fogjunk? Mutassunk be árnyék-képeket. Mindenki tud egyet-kettőt; aki meg nem tud, hamar megtanulja.

Régebben már közöltem ilyen sorozatot; most újabb alakzatokat mutatok be. Egy

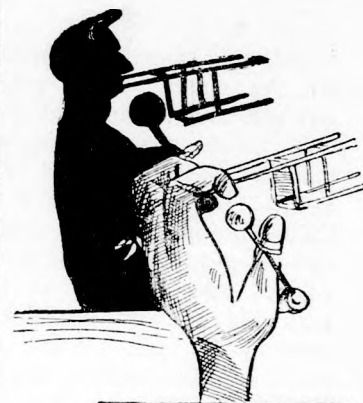
kis ügyességgel mindenki produkálhatja. Lehet árnyképet puszta kézzel is produkálni, de sokkal változatosabb, ha holmi kis segéd-eszközzel élünk, mely mind a kezünk ügyébe esik és semmibe sem kerül.

A csiga. Ez a legegyszerűbb s mégis a legmulatságosabb árnyképek egyike. A jobb kéz ujjainal teremtjük elő a csiga fejét, szarvait és nyakát, a balkézbe pedig kisebb fajta skatulyát tartva, a csiga házát vetjük hozzá. A két kezet lassan egyformán előre mozdítva, csaldásig hiven ábrázolhatjuk, amint a csiga lassan előre mászik.

A csacsi és gazdája. Ehhez is mind a két kéz szükséges, a rajz megmutatja, miképen. A jobb kéz adja a csökönyös csacsit, melynek füleit olykép teremtjük elő, hogy középső ujjunkra papiros szalagocskát kötünk, két-felé szét álló végekkel. A bal kézzel ábrázoljuk a haragos gazdát, aki ostorral fenyegeti a csacsit. Középső ujjunkon kalap-forma papiros darabkával kapjuk a gazda kalapját, hüvely ujjunkra gyujtó-szálat kötünk s ennek végére zsinór-darabkát: ebből telik az ostor. Úgyes mozgatóssal mulatságosan produkálhatjuk, hogy a gazda mint veri a csacsit, ez pedig hogy rugdalózik.

Az erő-művész. Ehhez a képhez apró fácskákból, pl. gyujtó száalokból készítünk olyan alakú tárgyakat, melyek a valóságban jó nehezek, pl. széket, vagy, a gyujtószál két végére nagy kenyér-golyóbist tűzve, tornázó vasat. Ezeket megfelelő módon az ujjainkra kötve, ezeket oly módon tartjuk, amint a rajz világosan mutatja. S a falon elő fog tűnni a hatalmas erőművész, aki széket tart a fogai közt, vagy vas-súlyt a kezében stb. Szék helyett persze más tárgyat is csinálhattok.

A vidám borozó. Hogy ezt a jókedvű bácsit a falra varázsoljuk, először is papi-

rosbó
kis p
a job
az ö
miké
a jók
postu
papi
apal
szetes
lehet
Eg
A jó
tatok

ME

A
mába

I. I
után

középs

II.

macsk
egyik

He

Sturm

Rudi,

(részbe

Margit

ben;

szebb

mában

csányi

Valéria

Miklós

Irma,

Edítke

Ilonka

István

Aranka

Habina

Lajos

Salzber

Jerta,

Laczi

névsor

a szerk

ha arr

is jár,

a szer

nám i

rosból kalap-formát vágunk ki, meg egy kis palaczkot. Kendő is szükséges, melyet a jobb karunkra terítünk, ezzel adva meg az öreg ur derekát. A rajz megmutatja, miként kell az ujjainkat elrendezni, hogy a jókedvű öreg fejét elő varácsoljuk kalapostul; jobb kezünk ujjai közé szoritjuk a papiros-kalapot, alább a bal kézben tartjuk a palaczkot. Kalapot és palaczkot természetesen olyat szabunk, amilyen tetszik; lehet pörge kalap, kucsma stb.

Egyelőre próbálkozzatok meg ezekkel. A jövő héten majd még több alakot mutatok be.

(Vége következik).

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 26-dik számában közölt találós kérdések megfejtése:

I. Három tiba volt. (Mert a tibák egymás után lépegettek, tehát az első ment kettő előtt, a középső kettő között, az utolsó kettő után.)

II. Négy macska volt. (Mert mindegyik macskával a többi három ült szemben és mindegyik macska a maga farkán ült.)

Helyesen fejtették meg: Mérey Ágosta, Sturm Margit, Bogisich Imre (részben), Kövesi Rudi, Herzl Antal, Ländler Karolina és Ilonka (részben), Kapus Erzsi, Edelstein Elek, Patterson Margit és Orsolya (részben), Hegyessy Gyula (részben); leveleden fölül cifra virág, alul meg rojt; szebb volna a levél virág nélkül, de gondos formában. *F. b.*), Somogyi Margit és Jolán, Okolicsányi Maresa, Andreánszky István, Lucziánovits Valéria, Velencei Tiborka, Dely Margit, Baum Miklós (részben), Eckstein Irma és Margit, Glósz Irma, Kreibik Sándor, Steinhübel Ödön, Freyler Editke, Graf Róza, Jekelfalussy Gizike, Moesz Ilonka, Szent-Ivány Carla, Saláth Ilonka. Nékám István és Ervin, Botka Andor és Lajos, Kövesdy Aranka (részben), Engel Rózsi, Paukovich Csilla, Habinay Iván, Taubner Margit (részben), Groedel Lajos (részben), Grünhut Lucy és Elza (részben), Salzberger Aranka és Nándorka (részben), Berczelly Jerta, Basch Andor, Farkas Mariska, Ilonka és Laczi (a kiadó-hivatalnak nincs dolga a megfejtők névsorával, tehát nem is intézkedhetik; erre nézve a szerkesztőséghez kell fordulni, az pedig nem elég, ha arra hivatkozol, hogy a lap a testvéreid nevére is jár, mert ezt meg én nem tudhatom, ez nem a szerkesztőség dolga levén; ámde még ha tudnám is hogy: emlékezhetném rá annyi ezer név

közt? A megfejtők névsorába tehát csak az kerülhet, akinek a neve a megfejtést tartalmazó sorok alá oda van írva. *F. b.*), Hecht Margit és Piroška, Lányi Rudolf, Terstyánszky Margit (részben), Wieland Albert, Salamon Sándor, ifj. Molnár Gyula, Gold Ilona, Pollák Alfréd (részben), Koritschoner Margit, ifj. Münnich Aurél, Fáy Erzsébet, Kövesdy Aranka (részben), Havas Margit, Zelinka Ilona (részben), Lányi Rózika (részben), Przybilla Jenő (részben), Gerlóczy Endre, Jakab Piroška, Vladár Matild és Endre (részben), Fischl Izabella, ifj. Miklya Z. András, Pick Miczi, Bolyó Pálma és Károly, Löllbach Emma.

A jutalom kísorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Andreánszky István, Budapestén*, kinek a jutalom-könyvet (»Robinson Crusoe élete és kalandjai«, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 25-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Mandel Ibolyka és Mihály, Krausz Hajnal, Várady Böske és Zoltán, Koritschoner Margit, Loránt Ella, Houzicska Tivadar (a sorshuzásnál a szerencse másnak juttatta a könyvet, tehát nem küldhetem neked; különben is leveled megkésve érkezett, úgy hogy csak most itt utólag jegyezhetlek be a megfejtők sorába. Egyébként pedig úgy látom, hogy nem igen becsüld meg a »Kis Lap«-ot, mert különben nem nyírbálnád szét. A megfejtéshez nem szükséges a lapból kinyírt rajzot mellékelni; elég, ha megírod. Ezer meg ezer kis olvasótársad gondosan gyűjti és őrzi a »Kis Lap«-ját, be is kötetli: te nem sajnárod szétnyírbálni? *F. b.*), Kövesdy Aranka, Klein Zoltán, Tölgyi Sándor, Danielisz Jenő.

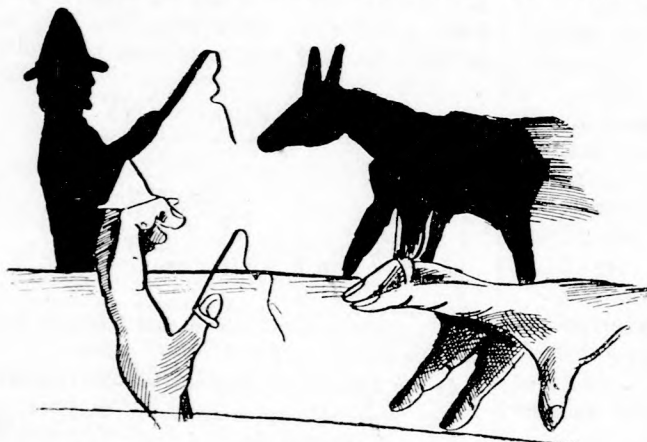
FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kulpin Róza. Azt tartja a példaszó: megnő a kis lány, ha dézsa alá rejtik is. Sok szerencsét a hosszú ruhához! Mindig is egy boldog teremtesnek legyen a hüvelye. — **Záborszky Dezső.** Csak ami hármas, az a tökéletes, mondja a latin. Jól is tetted, hogy harmad-magaddal állítottál be. A tökéletességnek csak az a híjja, hogy nem irtad meg testvérekéidnek a nevét is, akik olyan kedves kíváncsisággal néznek rám a képről. És kedvesen esett a levélkéd is, különösen pedig édes mamád megemlékezése. Mindnyájatok szíves érzelmeit ezerszerte viszonzom. — **Sziklay Ilonka.** Csak vigán előre azon a repítő korcsolyán! Amelyeket a jég nevel: kedvesek azok a »sikos utak« is. Ugy-e bár? — **Bardács Feri.** Még magam nem láttam afféle »ski« (olv.: *szkáj*) nevű hó-talpat, de tudtommal itt a fővároson kívüli hőmezőkön már tesznek vele kísérletet. Annyi bizonyosnak

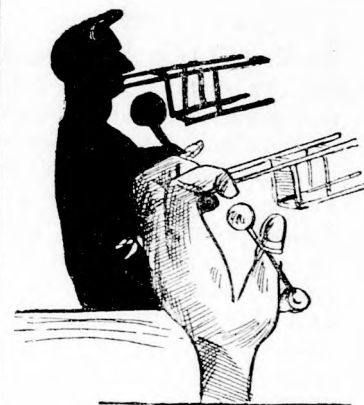
kis ügyességgel mindenki produkálhatja. Lehet árnyképet puszta kézzel is produkálni, de sokkal változatosabb, ha holmi kis segéd-eszközzel élünk, mely mind a kezünk ügyébe esik és semmibe sem kerül.

A csiga. Ez a legegyszerűbb s mégis a legmulatságosabb árnyképek egyike. A jobb kéz ujjainal teremtjük elő a csiga fejét, szarvait és nyakát, a balkézbe pedig kisebb fajta skatulyát tartva, a csiga házát vetjük hozzá. A két kezet lassan egyformán előre mozdítva, csalódásig hiven ábrázolhatjuk, amint a csiga lassan előre mászik.

A csacsi és gazdája. Ehhez is mind a két kéz szükséges, a rajz megmutatja, miképen. A jobb kéz adja a csökönnyös csacsit, melynek füleit olyképp teremtjük elő, hogy középső ujjunkra papiros szalagoeszkát kötünk, két-felé szét álló végekkel. A bal kézzel ábrázoljuk a haragos gazdát, aki ostorral fenyegeti a csacsit. Középső ujjunkon kalap-forma papiros darabkával kapjuk a gazda kalapját, hüvely ujjunkra gyújtó-szálat kötünk s ennek végére zsinór-darabkát: ebből telik az ostor. Ügyes mozgatással mulatságosan produkálhatjuk, hogy a gazda mint veri a csacsit, ez pedig hogy rugdalózik.

Az erő-művész. Ehhez a képhez apró fácskákból, pl. gyújtó szálaból készítünk olyan alakú tárgyakat, melyek a valóságban jó nehezek, pl. széket, vagy, a gyújtószál két végére nagy kenyér-golyókból tűzve, tornázó vasat. Ezeket megfelelő módon az ujjainkra kötve, ezeket oly módon tartjuk, amint a rajz világosan mutatja. S a falon elő fog tűnni a hatalmas erőművész, aki széket tart a fogai közt, vagy vas-súlyt a kezében stb. Szék helyett persze más tárgyat is csinálhattok.

A vidám borozó. Hogy ezt a jókedvű bácsit a falra varázsoljuk, először is papi-

rosbó
kis p
a job
az ö
miké
a jók
postu
papi
a pal
szetes
lehet
Eg
A jöv
tatok

MEG

A
mábat

I. P
után l
középs

II.
maeske
egyik r

He l
Sturm
Rudi,
(részb
Margit
ben; l
szebb
mában
csányi
Valéria
Miklós
Irma,
Editke,
Ilonka,
István
Aranka
Habina
Lajos
Salzber
Jerta,
Laczi
névsor
a szerk
ha arra
is jár,
a szeri
nám is

rosból kalap-formát vágunk ki, meg egy kis palaczkot. Kendő is szükséges, melyet a jobb karunkra terítünk, ezzel adva meg az öreg ur derekát. A rajz megmutatja, miként kell az ujjainkat elrendezni, hogy a jókedvű öreg fejét elő varácsoljuk kalapostul; jobb kezünk ujjai közé szorítjuk a papiros-kalapot, alább a bal kézben tartjuk a palaczkot. Kalapot és palaczkot természetesen olyat szabunk, amilyen tetszik; lehet pörge kalap, kucsma stb.

Egyelőre próbálkozzatok meg ezekkel. A jövő héten majd még több alakot mutatok be.

(Vége következik.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 26-dik számában közölt találos kérdések megfejtése:

I. *Három liba volt.* (Mert a libák egymás után lépegettek, tehát az első ment kettő előtt, a középső kettő között, az utolsó kettő után.)

II. *Négy macska volt.* (Mert mindegyik macskával a többi három ült szemben és mindegyik macska a maga farkán ült.)

Helyesen fejtették meg: Mérey Ágosta, Sturm Margit, Bogisich Imre (részben), Kövesi Rudi, Herzl Antal, Ländler Karolina és Ilonka (részben), Kapus Erzi, Edelstein Elek, Patterson Margit és Orsolya (részben), Hegyessy Gyula (részben); leveleden fölül cifra virág, alul meg rojt; szebb volna a levél virág nélkül, de gondos formában. *F. b.*), Somogyi Margit és Jolán, Okolicsányi Marcsa, Andreánszky István, Lucziánovits Valéria, Velencei Tiborka, Dely Margit, Baum Miklós (részben), Eckstein Irma és Margit, Glósz Irma, Kreibik Sándor, Steinhübel Ödön, Freyler Editke, Graf Róza, Jekelfalussy Gizike, Moezs Ilonka, Szent-Ivány Carla, Saláth Ilonka, Nékám István és Ervin, Botka Andor és Lajos, Kövesdy Aranka (részben), Engel Rózi, Paukovich Csilla, Habinay Iván, Taubner Margit (részben), Groedel Lajos (részben), Grünhut Lucy és Elza (részben), Salzberger Aranka és Nándorka (részben), Berczelly Jerta, Basch Andor, Farkas Mariska, Ilonka és Laczi (a kiadó-hivatalnak nincs dolga a megfejtők névsorával, tehát nem is intézkedhetik; erre nézve a szerkesztőséghez kell fordulni, az pedig nem elég, ha arra hivatkozol, hogy a lap a testvéreid nevére is jár, mert ezt meg én nem tudhatom, ez nem a szerkesztőség dolga levén; ámde még ha tudnám is hogy: emlékezhetném rá annyi ezer név

közt? A megfejtők névsorába tehát csak az kerülhet, akinek a neve a megfejtést tartalmazó sorok alá oda van írva. *F. b.*), Hecht Margit és Piroška, Lányi Rudolf, Terstyánszky Margit (részben), Wieland Albert, Salamon Sándor, ifj. Molnár Gyula, Gold Ilona, Pollák Alfréd (részben), Koritschoner Margit, ifj. Münnich Aurél, Fáy Erzsébet, Kövesdy Aranka (részben), Havas Margit, Zelinka Ilona (részben), Lányi Rózika (részben), Przybilla Jenő (részben), Gerlóczy Endre, Jakab Piroška, Vladár Matild és Endre (részben), Fischl Izabella, ifj. Miklya Z. András, Pick Miczi, Bolyó Palma és Károly, Löllbach Emma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Andreánszky István, Budapest*, kinek a jutalom-könyvet (*»Robinson Crusoe élete és kalandjai«*, átdolgozta *Donátszky Ferencz*, hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 25-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Mandel Ibolyka és Mihály, Krausz Hajnal, Várady Böske és Zoltán, Koritschoner Margit, Loránt Ella, Houzicska Tivadar (a sorshuzásnál a szerencse másnak juttatta a könyvet, tehát nem küldhetem neked; különben is leveled megkésve érkezett, úgy hogy csak most itt utólag jegyezhetlek be a megfejtők sorába. Egyébként pedig úgy látom, hogy nem igen becsülöd meg a »Kis Lap«-ot, mert különben nem nyírbálnád szét. A megfejtéshez nem szükséges a lapból kinyírt rajzot mellékelni; elég, ha megírod. Ezer meg ezer kis olvasótársad gondosan gyűjti és őrzi a »Kis Lap«-ját, be is kötetli; te nem sajnálod szétnyírbálni? *F. b.*), Kövesdy Aranka, Klain Zoltán, Tölgyi Sándor, Danielisz Jenő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kulpin Róza. Azt tartja a példaszó: megnő a kis lány, ha dézsa alá rejtik is. Sok szerencsét a hosszú ruhához! Mindig is egy boldog teremtesnek legyen a hüvelye. — **Záborszky Dezső.** Csak ami hármas, az a tökéletes, mondja a latin. Jól is tetted, hogy harmad-magaddal állítottál be. A tökéletességnek csak az a híjja, hogy nem irtad meg testvérkéidnek a nevét is, akik olyan kedves kíváncsisággal néznek rám a képről. És kedvesen esett a levélké is, különösen pedig édes mamám megemlékezése. Mindnyájatok szíves érzelmeit ezerszerte viszonzom. — **Sziklay Ilonka.** Csak vigán előre azon a repítő korcsolyán! Amelyeket a jég nevel: kedvesek azok a »sikos utak« is. Ugy-e bár? — **Bardács Feri.** Még magam nem láttam afféle »ski« (olv.: *szkáj*) nevű hó-talpat, de tudtommal itt a fővároson kívüli hőmezőkön már tesznek vele kísérletet. Annyi bizonyosnak

látszik, hogy nehezebb havon csuszkálni, mint jégen. Többet róla nem mondhatok. — **Deutsch Hedi.** Nagyra vagyok azzal a kitüntetéssel, amelyben a te »*Pip*« madárkád részeltetett engem: hogy hosszú hallgatás után akkor kezdett el megint énekelni, midőn nálatok jártam. Kenderike-é vagy kanári? A nevemben adj neki egy nagy darab czukrot. — **Velencei Tibor.** A sorsolást azok közt ejtem meg, akik a legtöbb megfjtést küldték be. Lehet, hogy egy sines köztük olyan, aki egyetlen egy számból sem maradt volna ki. — **Ökolicsányi Marcsa.** Jól tudta a Jézuska, kinek kedvez, midőn annyi gyönyörű ajándékot csusztatott oda a karácsony-fátok alá. — **Somogyi Margit és Jolán.** A sok ezer gyermek közt, aki a »*Kis Lap*«-ot olvassa: nem csak évekre, de tehetségre is van különbség. Amit egyötök játszva fejt meg, a másinak minden fejtörés mellett sem sikerül. Amazok nehezebb, emezek könnyebb föladványokat kérnek. E szerint egy bizonyos középutat kell választanom. De az ne csüggeszsen benneteket, ha nem tudtok egy-egy rejtvénynek a jelentésére rányitni. A gyakorlat is sokat segít. — **Sauer Margit.** Nagyon kedvesen esett nekem a te külön megemlékezésed: azok a szíves szavak, melyekkel a »*Kis Lap*«-nak 50-ik kötetét köszöntöd. Az pedig ne busítson, hogy a megfjtés nem sikerült. Nem is meg az ugy egyszerre. Majd bele tanulsz. — **Gervay testv.** Igazán jó gondolatot közöltök velem. Majd igyekezem megszerezni s alkalom adtán meg is jelenítem. — **Hermine néni.** Ezer és egy köszönetet a kősei kriszkindliért. Az írás-minta u. l. elveszett. — **Kövesdy Aranka.** Örvendek örömdőn. A másiktól az illető rovatban. — **Balogh Andris.** Majd annak idején ird meg: miképen végződött »Hóvár« ostroma. — **Natti Klotildka.** Csak az oly levélre válaszolhatok, amelyben vagy kérdést intéznek hozzám, vagy valamely megemlézésre méltó dolgot közölnek velem. — **Jellinek Róbert.** Nyilván új olvasóm vagy. Ezt abból látom, hogy nem fordítottál kellő gondot a leved külső alakjára, amit pedig szigoruan megkövetelek minden kis hiventől. Pecsétes, tépett szélű papiros nem járja. Meg vagyok győződve felőle, hogy következő leved már takaros lesz. Hogy van az, hogy soraid fölött kétszer is ott van nyomtatásban ez a név »Pressburg«, és egyszer sem »Pozsony«? Vagy nem is a magyarhoni Pozsonyból, hanem abból a németországi Pressburgból irtál te nekem? — **Schlichter testv.** Örömmre szolgáltak megemlékező soraitok, főleg, hogy nyári találkozásunk óta abban a tiroli városkában személyes ismeretséget is kötöttünk. — **Rakicza Menyus.** A keleti népek gyászruhája fehér. De ilyenben gyászolnak északon a skandinávok (dánok, svédek és norvégek) is. Barátodnak tehát igaza van. — **Rothfeld Vilma.** A kis fiuk révén majd találkozunk ismét. — **Baán Rudi.** A magam arczképét a »*Kis Lap*«-ban nem közölhetem. — **Kurzweil testv.** Régi az nagyon, de azért minden héten beküldik nekem. — **Pollák**

Alfréd. Multkori kérdésemre nem válaszoltál. Külön levél írására bizony nincsen érkezésem. — **Molnár Ferike.** Azt a nevet csak nem rég közltem. Mászt válassz. Akad még, hála Istennek, sok dicső név ebben az országban. — **Panna néni.** Még ha kapóra, Karácsony előtt érkeznek, sem mertem volna közölni ezeket a sötét történeteket. Évközben sem nyitok szívesen tért az olyan szívzaggató elbeszéléseknek, ha a végök nem hozza meg az ohajtott vigasztalást. Annál kevésbé adhatunk efféle olvasmányt épp az öröm ünnepeén a gyermek kezébe. Maga az élet, mely előtte áll, ugys meghozza a maga bánatát, de ezzel együtt az erőt is annak elviselésére. Hanem, hogy a küldemény »jó familiából«, az Atalák és Fruzinák családjából való: meglátszik. A kézirat egy hétig rendelkezésére áll. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Straširibka Modesta Katrenyák Mariskának: czímem Hohenmauth (Ausztria). — *Hüvös* testvéreknek *Herczeg Albert*: Oroszlámos, Simon-major. Csodálkozik azon, hogy *Basch Andor* nem válaszol. — *Kövesdy Aranka Rodakowska* Almát kérdezi: levele megérkezett-e? — *Stefánszki József Molnár* Ferikével (József-utca 34. sz.) — *Kövesdy Aranka* (Csömöri ut 23.1.) *Könyöki Ellával* s *Patterson Margittal* és Orsolyával. — *Viczián Etelka* (Szele, Pest vm.) *Busay Gizivel* és Irénkével. — *Lányi Rudolf* (Graz, Mandell-Strase 1.) *Kövesy Rudival.*

IGAZÍTÁS.

A »*Kis Lap*« mult heti (L. köt. 1-ső) számban nagyobb nyomdai hiba csuszott be, néhány sor kimaradt s ez megrontotta a »Derült órák« czimű czikk értelmét. Azok számára tehát, akik a mulatságos játékot el akarják játszani, ide jegyzem, hogy az első hasáb legalján levő verspárt megelőzőleg még ez jön közbe:

Sajna-sajna sajnálom.
Nekem Gyula a párom.

Gyula visszadobja a kendőt a közepén állónak, mondván:

(Ezután következik a hasáb alján olvasható verspár és utána a többi szöveg.)

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyerekek részére: *Grünhut* Lucy és Elzácska 2 frt. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.